

uøvnede saaledes: naar enten Ministeriet forlangte dette, eller naar Formanden ikke vilde fremme Sagerne. Dette Sidste kan jeg nu dog ikke ganske give det ærede Medlem Ret i. Formanden har ikke Ret til vilkaarlig at standse Sagernes Gang. Formanden kan efter Hensynet til den gode Orden, og til Sagernes sammenhængende Fremme bestemme deres Følgesorden, men forøvrigt har han den Forpligtelse at fremme Sagerne. Vor høitærede Formand har derfor ogsaa ganske rigtig lagt os paa Hjerte idag, at der ikke kunde være Tale om, at han skulde udsætte den foreliggende Sag. Hans Pligt var det at bringe Sagen frem; deri er jeg fuldkommen enig med ham. Men saa nævnte det omtalte ærede Medlem fremdeles, at en Sag kunde standses, naar Thinget med Dvertal besluttede, at den skulde standses, besluttede, at den skulde hvile, osv. Men det er jo netop det, hvortil jeg appellerer. Saasnart Thinget idag med Fleerhed bestemmer: „Vi vilde gaae videre, vi vilde ikke opsætte Sagen“, saa er Alting jo dermed afgjort, og jeg underkaster mig naturligviis denne Afgjørelse saa godt som Nogen. Og jeg skal ikke forlænge Kampen derom; jeg skal se snart at faae en Afgjørelse i saa Henseende bragt tilveie. Men man skal ikke sige mig, at jeg ikke veed, at en slig Betingelse udføres, naar jeg dog selv appellerer til en Prøve paa, om Betingelsen er tilstede. Man har endvidere sagt, at, da de af mig stillede Vædringsforslag forrige Gang vare til Behandling her i Thinget, forelaa Spørgsmaalet ikke reent; man voterede ikke om disse Spørgsmaal, men om noget Andet. I det Høieste kan man da sige, at man tillige voterede om noget Andet. Og jeg for mit Bedkommende idetmindste voterede i høieste Grad om selve Forslagene; jeg skulde — med al Agtelse for det afgaaede Ministerium, og uagtet jeg i alt Væsentligt har sluttet mig til det — aldrig i et saa vigtigt Punkt have voteret med Ministeriet imod det andet Things bestemt tilkjendegivne Mening, hvis jeg ikke havde havt den fuldkomneste Overbeviisning om, at jeg derved gjorde det Rette, og hvis jeg ikke havde følt mig tvungen dertil af Sagernes egen Beskaffenhed. Men hvad vilde saa desuden være

Følgen af, at Thinget ikke i sin Tid havde voteret reent over de foreliggende Spørgsmaal? Hvis det forrige Gang ikke voterede reent og blot over dem, saa lad det nu, for at bruge et fremmed Udtryk: „dogager la question“. Lad os saa see, om vi nu kunne komme til at votere reent og frit. Men da Spørgsmaalet netop ikke kan komme til, at ligge saaledes for under den givne Situation, lad os saa vente, indtil der kommer et nyt Ministerium, som atter kan overveie Sagen og tage Beslutning om, hvorvidt det bør lade disse Spørgsmaal komme til yderligere Behandling. Da vil der være en Mulighed for Thinget til at sige: „Vi kunne ikke længere lægge en saadan Vægt paa disse Spørgsmaal, som vi tidligere have lagt paa dem, og vi kunne ikke, naar vi nu skulle votere over dem, lade os bestemme af Hensynet til det nye Ministerium, men vi maae votere blot over Sagen selv“. — Saa siger man fremdeles: „Vi skulle ikke sende Finantsloovforslaget tilbage, saaledes at dette Thing paatager sig Ansvar for Forandringer deri.“ Ja, men jeg foreslaaer jo ogsaa principalt, at vi skulle udsætte Sagen, saa at de af mig stillede Vædringsforslag først i sin Tid, hvis Betingelsen derfor er tilstede, nemlig at et nyt Ministerium optager dem, komme til Forhandling og Afstemning her. Det er jo dette Standpunkt, hvorpaa jeg fra første Færd har stillet mig. Naar man og jeg ogsaa har talt om Duffet om at blive færdig med Rigsdagen, saa har jeg selv sagt — hvad jeg iøvrigt ikke behøvede at sige — at det ikke var Træthed, der ledede mig. Jeg har kun sagt ligesom min ærede Ven tilhøire (Krieger), at der kunde være Træthed tilstede. Denne Træthed skulde iøvrigt aldrig bringe mig saalangt, som det ærede Medlem antydede, nemlig at jeg derfor skulde undlade at forlange Fællesudvalg i den Sag, som jeg iøvrigt ansaae for absolut kvalificeret dertil. Og naar jeg i sin Tid undlod her at foreslaae Fællesudvalg i Sagen om Rets- og Magistratsembedsmændenes Lønning, da var det kun, fordi jeg ansaae det for unødvendigt, idet jeg betragtede den nuværende Tingenes Tilstand som meget taalelig, naar man stødte paa Modstand mod